

29. DAN CAMINA

Vsak korak je vreden truda

Sreda, 20. septembra 2017

Vsak korak je vreden truda. Za meglo se rodi sončen dan, za ovinkom te čaka klopca, za besedo resnica. Lahko tudi dež in pršenje iz megle ali pa recimo ostareli par, ki zvečer glasno drnjoha, ob petih zjutraj pod pogradom šumi z vrečkami in se pri mizi čez uro glasno pogovarja. Toda zdaj že vem, da me je in da me bo vsak korak nekam prinesel, še zdaleč namreč ne gre samo za tisti končni Santiago. Zato je vsakdo, ki hodi, že sproti blagoslovljen, ne šele na koncu, za nagrado, že zdaj, ko se ti zdi, da je vsak korak napor. In posebno vlogo pri tem ima bolečina. Da, spet bolečina, verjetno najzvestejša sopotnica romarja, ki ostane tudi takrat, ko gredo vsi drugi proč.

»Ko se je Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: ›Z mojo hčerko je zelo hudo. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!‹ In odšel je z njim« (Mr 5,21-24).

Bolečina. Z njo sem začel camino, z njo ga tudi končujem. Sprva me je naučila počasnosti in videti stvari, ki jih hitri tempo ne zmore. Zdaj, na koncu, pa me sili, da se za vsak korak potrudim. Da vložim napor za nov ovinek, za novo

obzorje, za novo spoznanje. Ko enkrat toliko prehodiš, ti je vse že tako samoumevno. Pa ni. Korak je večji, kadar se zanj potru-diš. In danes sem delal korake z rameni, podprtimi s pakетки papirnatih robčkov. Ni bilo enostavno, a je nekako šlo. In bila je lepa pot. Polna potočkov in travnikov, zrelih orehov in kostanjev na tleh, zelenih travnikov in toplega sonca. In prijateljev. Tudi zanje sem se moral potruditi, s težavo sem jim povedal nekaj, kar sem moral povedati. In s težavo sem pozdravil isti stari par, ki spet spi v isti sobi z nami. S težavo tudi zdajle to pišem. A vsak korak je vreden truda. Vsak korak nekam pripelje.

»Tedad so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?« Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!« In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. On pa je vse odslovil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Deklico je prijel za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar v prevodu pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!« Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let« (Mr 5,35-42).

Camino vedno preseneča. Mislil sem, da me je danes pri-peljal zgolj do Arzúe [arsúe]. Nisem dobro videl, nisem dobro razumel. Šele ko sem si zvečer umival zobe, sem skozi odprto okno po dolgem času spet zagledal zvezde. In sem vedel, da sem nekje, kjer že dolgo nisem bil. Spet sem postal otrok, ki se čudi. Ki moli.

Marija, kamor koli grem, kar koli od mene življenje zahteva in pričakuje, vedno mi izprosi zavest, da me vodi tista luč, ki je vodila tebe, da si naredila korak, da si zaupala Bogu, ki me ima rad, tudi če se mi ne zdi tako. Amen.